

Rudolf Steiner o záznamoch prednášok

Z autobiografie Rudolfa Steinera
"Beh môjho života" (35. kapitola 1925)

Z môjho anthroposofického pôsobenia vyplývajú dva výsledky: po prvé moje knihy uverejnené pred celým svetom, po druhé veľká rad kurzov, ktoré boli spočiatku myslené ako súkromné tlačené rukopisy a mali sa predávať len členom Theosofickej (neskôr Anthroposofickej) spoločnosti. Boli to záznamy obstarávané pri prednáškach viac menej dobre, ktoré som však - pre nedostatok času - nemohol skorigovať. Bolo by mi bývalo milšie, keby hovorené slovo zostalo hovoreným slovom. Ale členovia chceli tlačené texty kurzov ako súkromné výtlačky. A tak sa to uskutočnilo. Keby som mal čas veci skorigovať, tak by od začiatku nebolo treba obmedzenia "len pre členov". Teraz sa od tohto obmedzenia viac ako pred rokom upustilo.

Tu v "Behu môjho života" je potrebné predovšetkým povedať, ako sa začleňuje oboje, moje uverejnené knihy a tieto súkromné tlačené rukopisy do toho, čo som vypracoval ako anthroposofiu.

Kto chce sledovať môj vlastný vnútorný zápas a prácu pre to, aby anthroposofia bola postavená pred vedomie dnešnej doby, ten to musí robiť na základe všeobecne uverejnených spisov. V nich som sa tiež vyrovnával so všetkým, čo existuje v našej dobe ako úsilie o poznanie. Tu je podané, čo sa mi stále viac utváralo v "duchovnom zrení", čo sa stalo stavbou anthroposofie - avšak v mnohých ohľadoch nedokonalým spôsobom.

K tejto požiadavke budovať "anthroposofiu" a pritom slúžiť len tomu, čo vychádza najavo, keď má človek odovzdávať oznámenia z duchovného sveta celému vzdelanému svetu dneška, k tomu pristúpil ešte iný požiadavok, požiadavka plne vychádzať v ústrety tomu, čo vyplývalo z radov členstva ako duševná potreba, ako duchovná túžba.

Existovala tu predovšetkým silná túžba počuť o evanjeliách a o obsahu biblie vôbec vo svetle, ktoré znamenalo svetlo anthroposofické. Členovia chceli počuť v kurzoch o týchto zjaveniach daných ľudstvu.

Keď boli konané interné prednáškové kurzy v zmysle tejto požiadavky, pristúpilo k tomu ešte niečo ďalšie. Pri týchto prednáškach boli len členovia. Boli oboznámení s počítačnými oznámeniami z anthroposofie. A mohlo sa k nim hovoriť ako k pokročilým v oblasti anthroposofie. Poňatie týchto interných prednášok bolo také, aké nemohlo byť práve v spisoch, ktoré boli úplne určené pre verejnosť.

V interných kruhoch som smel hovoriť o veciach takým spôsobom, ktorý by som pre verejnosť, pre verejné podanie, keby boli od začiatku pre verejnosť určené, musel upraviť inak.

Tak existuje vo dvojnosti, v spisoch verejných a vo veciach tlačených ako súkromné rukopisy, vskutku niečo, čo pochádza z dvoch rôznych podkladov. Úplne verejné spisy sú výsledkom toho, čo vo mne zápasilo a pracovalo; v súkromnej tlači zápisov zápasí a pracuje Spoločnosť. Načúvam záchvevom v duševnom živote členstva a v mojom živom vnútornom živote z toho, čo počujem, vzniká poňatie prednášok.

Nikde nie je ani v najmenšej miere povedané niečo, čo by nebolo najčistejším výsledkom budovanej anthroposofie. O nejakom ústupku predsudkom alebo předpojatým pocitom členstva nemôže byť ani reči. Kto tieto súkromné tlačené

rukopisy číta, môže ich brať v najplnšom zmysle práve ako to, čo má anthroposofia oznamovať. Preto tiež, keď sa stali sťažnosti naliehavými, mohlo sa upustiť od opatrení, šíriť tieto výťažky len v okruhu členstva. A bude sa musieť akceptovať, že sa v predlohách, ktoré som neprehliadol, nachádzajú chyby.

Úsudok o obsahu takýchto súkromných výťažkov bude sa však môcť priznávať len tomu, kto vie, čo je predpokladom takého úsudku. A to je pre prevažnú väčšinu týchto výťažkov prinajmenšom anthroposofické poznanie človeka, kozmu, tak ďaleko, ako je jeho bytostná podstata v anthroposofii predstavená, a toho, čo v oznámeniach zo sveta ducha nachádzame ako "anthroposofické dejiny".